

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa B.S.

przeciwko Nadleśnictwu [...] w K.

o podwyższenie renty uzupełniającej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 12 grudnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w J.

z dnia 27 października 2017 r., sygn. akt VII Pa[...] /17,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 października 2017 r. Sąd Okręgowy w J. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 28 października 2016 r. w sprawie z powództwa B.S. przeciwko Nadleśnictwu [...] w K. o podwyższenie renty uzupełniającej, w ten sposób, że zasądzoną w nim skapitalizowaną rentę uzupełniającą za okres od 1 stycznia 2010 r. do 30 września 2016 r. podwyższył do kwoty 93.738,90 zł oraz rentę uzupełniającą podwyższył do kwoty 1.622,58 zł, płatną od 1 października 2016 r., zaś dalej idącą apelację powoda oddalił.

Sąd Rejonowy uznał, że ustalenie hipotetycznego wynagrodzenia powoda,

począwszy od stycznia 2010 r., mogło nastąpić tylko przy założeniu, że zajmowałby on stanowisko leśniczego ze stopniem zawodowym leśniczego II stopnia. Przy ustalaniu hipotetycznego wynagrodzenia powoda, w szerokim ujęciu, wziął również pod uwagę inne świadczenia wypłacane pracownikom strony pozwanej, takie jak: dodatkowe wynagrodzenie roczne, deputat opałow, nagrody z okazji Dnia Lasu i nagrody świąteczne oraz dodatkowo w 2010 r. rekompensatę za mieszkanie, która została wypłacona za styczeń i luty 2010 r. w kwocie po 250 zł miesięcznie. Sąd Rejonowy podzielił stanowisko strony pozwanej, że nie wszystkie nagrody wypłacane jej pracownikom od początku 2010 r. winny być automatycznie przeniesione na hipotetyczną sytuację powoda i nie można było brać pod uwagę nagród rocznych i kwartalnych. Sąd Rejonowy przychylił się również do stanowiska strony pozwanej, że kwota 300 zł za utratę bezpłatnego mieszkania lub równoważnika pieniężnego, nie była osobnym składnikiem wynagrodzenia, lecz decyzją Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych została włączona do wynagrodzenia zasadniczego poprzez jednorazowe zwiększenie współczynnika zaszeregowania o 0,280.

Sąd Okręgowy poszerzył materiał dowodowy o opinię uzupełniającą biegłego z zakresu księgowości, w której wyliczono hipotetyczne wynagrodzenie, które powód mógł uzyskiwać w spornym okresie z uwzględnieniem składników wynagrodzenia pominiętych przez Sąd Rejonowy (rekompensaty za utratę prawa do mieszkania służbowego, nagrody jubileuszowej, nagród kwartalnych i rocznych). Zauważył, że współczynnik stanowiący podstawę do wyliczenia wysokości wynagrodzenia dla stanowiska podleśniczego wynosił na początku i na końcu 2010 r. tyle samo, a zatem w przypadku powoda, nie został on powiększony od lipca 2010 r. o 0,28, co miało miejsce w przypadku innych osób otrzymujących wcześniej taki dodatek. Zdaniem Sądu Okręgowego brak było podstaw do przyjęcia, że powód nie kontynuowałby zatrudnienia u strony pozwanej i tym samym nie uzyskałby prawa do nagrody jubileuszowej. Nieuzasadnione przy ustaleniu hipotetycznego wynagrodzenia było również pominięcie nagród rocznych i kwartalnych. Sąd Okręgowy zauważył, że nagrody te były wypłacane pracownikom uznaniowo, lecz biorąc pod uwagę, że mają one u pracodawcy charakter stały, brak było podstaw, by powód został ich pozbawiony z uwagi na stałe naganne

zachowanie. Nieuwzględnienie tych składników przy ustaleniu wysokości renty uzupełniającej stałoby w sprzeczności z celem samej renty, jakim jest wyrównanie ubytku w dochodach na skutek utraty zdolności do pracy.

Skargę kasacyjną oparto na naruszenie prawa materialnego: art. 444 § 2 k.c. w zw. z art. 907 § 2 k.c., art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 444 § 2 k.c. oraz art. 6 k.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania albowiem skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza zasady ustalania wysokości renty uzupełniającej w przypadku zmiany stosunków, a konkretnie zmiany w składnikach wynagrodzenia, wskutek przyjęcia do wyliczenia hipotetycznego wynagrodzenia powoda nagród uznaniowych, wypłaconych pracownikom pozwanego w latach 2010-2015, bez ustalenia, czy otrzymanie tych nagród przez powoda było wysoce prawdopodobne oraz w jakiej wysokości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Chodzi zatem o taką sytuację, gdy nie tylko

zgłoszony zarzut jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, LEX nr 2057365).

Podstawę przyznania powodowi renty wyrównawczej stanowił art. 444 § 2 k.c., zgodnie z którym świadczenie to przysługuje między innymi wówczas, gdy poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej. Przepis ten nie określa zakresu szkody podlegającej naprawieniu, natomiast kwestię tę reguluje art. 361 § 2 k.c., ustanawiający zasadę pełnego odszkodowania. Stosownie do tego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł (*damnum emergens*) oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (*lucrum cessans*). Szkodą podlegającą naprawieniu jest, w przypadku utraconych korzyści (*lucrum cessans*), każda - a nie tylko spełniająca funkcję środków utrzymania - korzyść, której poszkodowany nie uzyskał z tej przyczyny, że utracił zdolność do pracy zarobkowej, a którą by osiągnął, gdyby działalność zarobkową kontynuował. Szkodą tą jest zatem wszystko to, co nie weszło do majątku poszkodowanego na skutek zdarzenia wyrządzającego szkodę, a inaczej mówiąc - to, co weszłoby do majątku poszkodowanego, gdyby zdarzenie wyrządzające szkodę nie nastąpiło (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2014 r., I PK 216/13, LEX nr 1480056).

Zauważyć należy, że wskazany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przepis art. 444 § 2 k.c. nie zawiera katalogu przysługujących pracownikowi świadczeń, które należy uwzględnić przy ustaleniu wysokości renty wyrównawczej. Już choćby w tym kontekście trudno mówić o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Również poglądy orzecznictwa przeczą stanowisku głoszonemu przez skarżącego. Zdaniem Sądu Najwyższego przy ustalaniu wysokości renty wyrównawczej powinny być uwzględnione dochody, których uzyskanie w przyszłości zostało uznane za wysoce uprawdopodobnione (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 1972 r., II PR 61/72, LEX nr 14166; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 1972 r., I CR 188/72, LEX nr 7104). Możliwości powyższe muszą być odnoszone do każdego indywidualnego przypadku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2013 r., II PK 291/12, LEX nr 1350301). Tym

samym obowiązkiem sądu jest ustalenie najbardziej prawdopodobnych zarobków, jakich poszkodowany został pozbawiony w następstwie wypadku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 1972 r., II PR 140/72, LEX nr 14171). Przy ustaleniu wysokości należnej renty ulegają uwzględnieniu również otrzymywane nagrody przez poszkodowanego, o ile mają one charakter stały i o ile poszkodowany mógł spodziewać się regularnego otrzymywania ich (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 1975 r., I CR 592/75, LEX nr 7758).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.